

Bir Armağandın Oysa

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Ağustos 2014

Klasik hiçbir beyanatım yok sana dair.

Ne geçmişin izleri ne de yadsıyamadığım bir düş oluşun gibi. Her ne kadar bir düş olduğun gerçeğini inkâr edemeyecek olsam da...

İnanılmaz tutumluyum desem yine inanma ey sefil. Evet, beni benden eden hayatın merkezi ve dünyanın çekirdeği olan sen.

Tutulmuyum belki ama bir o kadar bonkörümdür sevgi adına kumbaramda biriktirdiğim ne varsa. Önce oyuncaklarımı attım o kumbaraya. Aslında kumbaram da bir oyuncaktı, biliyor musun. Kartondan ellerimle yaptığım çocukça ve bir o kadar komik. Derken ilk arkadaşımın yüreğini attım o oyuncakların peşinden. Kumbaram dolunca yeni kumbaralar aldım. Bu sefer ilk kumbaramı attım ikincinin içerisine. Sayısız kumbara. Bir yandan sevgiyi biriktirdim ve bir yandan çoğalttım ben de çoğalırken. En son birikimim sensin şimdilerde. Görmediğim o yüzün, tutmadığım o elin ve duyduğum her bir sözcük ve tümce tarafınca zikredilmiş. Yazdım bir kenara tüm sarf ettiğin kelimeleri. Onları da sıgdırdım yüreğime.

Ben buyum işte: Hani beğenmediğin o koca çocuk, hani yadırgadığın...

Neysen neyim, nasıl geçtimse kendimden ama yine de evet bir düştün sen.

Bazen gözüm açık gördüğüm ve asla da nihayeti olmayan. Ya sen hala görüyor musun o rüyayı. O hiç rastlaşmadığımız parkta çay içiyor musun biz bir kere bile içmemişken. Tadı yok ne içtiğim çayın ne o sade ve buruk kahvenin. Şekeri sendin oysa. Şekerli bir kahveydi her içtiğim fincan ne de olsa eşlik eden sendin hayallerde.

Şekerli o çayların tadı nasıl hani bana sevdiğini söylediğin. Ben hala şeker atmıyorum oysa. Zehir gibi artık. Yemeklerin de tadı tuzu yok. Hiç paylaşmadığımız tabakların, dibi tutmamış pilavın ve ekşimemiş tüm o yemeklerin. Ne de olsa yemek yapmak yoktur maharetlerim arasında ve hep de yüksünmüşümdür bundan. Armut piş, ağzıma düş. Bilirsin nasıl da tembelim hem de nasıl. Ama sevmeye meyilliyim ve telaş içinde koştururum sevmeye başlamışsam bir kere.

Leo Buscaglia'yı bilirsin büyük ihtimalle. Sevgiye âşık o ünlü yazar. Nasıl da etkilenmişim onun ekolünden çocuk aklımla. Amerika'dan esen bir rüzgârdı seksenlerin ortasında. Hem onu okurdum hem de dinlerdim en nadide şarkıları: Love song bir yandan, lonely bir yandan.

Haklısın maziden bahsetmem yine sıktı seni. Ben buyum ama: geçmişinden kopamayan ve geleceği planlayan. Derken kopuyorum andan ama kopamadığım onca çok gerçek var ki hatta hayal ürünü olsa bile sen gibi.

Neyim ya da kimim... Ben biliyor muyum sence... Bak hala çözemedim kendimi. İnsan olmanın kifayetsizliği bir yandan sevgiye olan düşkünlüğüm diğer yandan. Tam bir sevgi arsız hatta sürekli başının okşanmasını bekleyen bir kedi yavrusu gibi.

Ben, yine ben ama yapabileceğim bir şey yok haricinde. Ne de olsa oyalanıyorum kurcalarken iç dünyamı ve hayatın gizemli kapılarını açıyorum kendimi bulamazken.

Mutsuz muyum sence, cevabı bende saklı.

Mutlu musun bence, cevabı sende saklı.

Ya sen kimsin... Boş ver bunun cevabını. Sen sensin her nasıl ben bana aitsem. Aidiyet duygusu ise ayrı bir seçenek tarafımcı işaretlenmeyi bekleyen.

Ben O'na aidim sadece herkesin ve senin de O'ndaki göreceliğimiz gibi. Mademki birer parçayız O'ndan mütevellit sorgulama asla kime ait olduğumu ya da olmam gerektiğini.

Unutma, dualarım seninle ve biliyorum ki mutluluk sana çok yakın. Bana yakın mı uzak mı bilemiyorum ama arayışım bana dalga dalga mutluluk olarak geri dönüyor.

Bir armağandın oysa ve ne yazık ki paketi kapalı olarak iade ettim posta servisine. Belki ben senin için bir düş kırıklığı idim ama olsun. Her ne kadar kırık parçalar asla bir araya gelemeyecek olsa da...